

A VASUTI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Garay-utca 16. szám, II. emelet, 9,
ahová minden levél és küldemény címzendő.

Megjelenik
minden héten
pénteken.

Előfizetési árak:
Egy hóra — — — — — 80 kor. Félévre — — — — — 4.80 kor,
Negyedévre — — — — — 2.40 „ Egyes szám — — — — — .20 „
A Szövetség tagjai díjtalanul kapják.

Közgyűlési meghívó.

A Vasuti Munkások Országos Szövetsége
1908. évi február 2-án és 3-án Budapesten
tartja

II-ik évi rendes közgyűlését.

Napirend:

1. A központi vezetőség jelentése.
2. A felügyelő választmány jelentése és a felmentvény megadása.
3. Új vezetőség megválasztása.
4. Indítványok.

A helyicsoportok képviselője az alapszabályok értelmében a következő módon határozatokat meg: Minden egyes helyicsoport vagy befizetőhely 50 tagig egy küldöttet küld ki. Minden 50-on felüli töredék ugyan-csak egy küldött küldésére jogosít. Oly csoportok, amelyek több küldött kiküldésére vannak jogosítva, mandátumaikat egy küldöttre is átruházhatják, de háromnál több megbízatással egy küldött sem bírhat.

Minden helyicsoport annyi szavazattal bír, ahány küldött megválasztására jogosítva van. A kiküldöttek számát azon tagok száma határozza meg, akik után a közgyűlés egybehívása előtti hónapban a járulékok a központba beküldettek.

A helyicsoportok két héttel korábban kötelesek a központi vezetőséget a küldöttek számáról értesíteni, hogy azoknak a megbízólevél elküldethessék. A napirendre vonatkozó indítványok legalább 8 nappal előbb írásban beküldendők a központi vezetőséghez.

Pásztty Károly,
titkár.

Kiss Miklós,
elnök.

Uzsora.

A Máv. egyik főosztályának vezetője valamelyik Máv. műhelyben vizsgálatot tartott s azután kiderült, hogy a Máv. munkások uzsorások karmai közé kerültek.

Hát ezt minden vizsgálat nélkül is meg lehetett volna állapítani. Mert érthető, ha a munkásság uzsorásokhoz menekül. A pénzuzsorásokhoz az élelmiszeruzsorások elől. Ezen a bajon segíteni akart a Máv., ergó napvilágot látott egy újabb rendelet, amely kitiltja a pénzügynököket a földről, de nem a Máv. műhelyeiből. Egész sereg vasutas alkalmazott él uzsorából, sőt ugyanabban a műhelyben, ahol ama bizonyos vizsgálatot megtartották, még ma is nagyban ügynökösködik egyik-másik alkalmazott. — Oh, ezek nem pénzt ajánlanak, hanem ki tehenet, ki telket — részletre.

A feltételek azután olyanok, hogy van mit nyögnie a boldog vevőnek. Azonban mindezt csak introduciónak bocsátjuk előre. Az uzsorügynökök ellen kár volt olyan haragos förmedvényt kibocsátani. Szinte a kőrösi szentelt vízre kell gondolnunk. Ennyit ér az a bizonyos rendelet az uzsorások ellen. És különös, hogy éppen a legkisebb uzsorások ellen kell ki a Máv. Különös, hogy a többi sokkal nagyobb uzsorás jelenlétéről a Máv. tudomást sem akar szerezni. Hogy pénzkölcsönt ne lehessen uzsorakamatra felvenni, hogy óvakodjék a vasutas az uzsoraszédőktől, arra nézve bölcse tanácsos szolgálat. Azt azonban ki-méltóztatták feledni, hogy mit tegyen például Jámor Nagy Pál kíséző-fűtő, aki szintén uzsorás karmai közé került. Jámor Nagy Pál uzsorása igen előkelő valaki. Maga az állam. Három évvel ezelőtt rossz termés volt s az állam „segítő kezét” nyújtott Jámor Nagy Pál kíséző-fűtőnek is. Nem tudjuk, hogy hány szakajtó kukoricát adott „önköltségi áron” Jámor Nagy Pálék-nak. Most azután kell az államnak a pénz. Még pedig sürgősen. Jámor Nagy Pálnak fizetnie kell, ha török, ha szakad. A fizetésből három év alatt nem tudta összekuporgatni a harmadéve kapott „inségkukorica” árát. Más menekvése nincs, minthogy egyetlen hizóját elkotyvetélti, nehogy a végrehajtó a háza tájára kerüljön. A gyerekei ugyan busan néznek a hizó után, szinte sejtve, hogy ezen a télen aligha kerül egy-egy falatka hus az asztalra. Jámor Nagy Pál pedig kezdi megérteni, hogy miért is hívták azt a harmadéve kapott kukoricát „inség”-kukoricának. Bizony inséget hozott reá. Olyan inséget, amelyből egyhamar ki sem kászálódhatik sem ő, sem a többi vasutas, akiknek valamennyinek uzsorása az állam.

Az igaz, hogy a százezernyi vasutasság csak elenyészően csekély része szenved a kukorica-uzsora miatt. Azt azonban maga a hatalmas, vagy amint jómaga önhízelegve mondani szokta, „a legelső” munkaadó is jól tudja, hogy ő az ország leghatalmasabb uzsorása. Pardon, az igazság kedvéért meg kell jegyeznünk, hogy olykor-olykor csak az ügynök szerepét tölti be. Például akkor, amikor az agráriusok állat- és gabona-uzsoráját határozatokkal segíti elő. Amikor

szótalan türi a pékek kartelljét, akiknek jelmondatuk: fizess vagy koplalj. Ezen hatalmas uzsorások ellen nem kel ki a Máv. Nem látunk egyetlen egy ténny sem hies szociálpolitikájában, amely azt bizonyítaná, hogy megoldani vagy legalább is enyhíteni akarná azt a lakás- és élelmiszer-uzsorát, amelynek alkalmazottai ki vannak téve.

Sőt ellenkezőleg, még előmozdítani igyekszik az alkalmazottak inségét.

Tessék csak a konzum-ot megfigyelni. Milyen küzdelmet kell ennek folytatnia a Máv. ellen s csupán azért, mert egyes pénzemberek nem képesek tőkéjüket a konzumban is — uzsoráztatni. A konzum volna egyedüli menhelye a kisembereknek, ahol menedékhelyet találhatnának az uzsorások kizsákmányolása ellen.

Hát a Máv.-ról, mint uzsorásról, mit írjunk? Felemlítsük-e, miként uzsoráskodik az alkalmazottak életerejével? Felemlítsük-e az éhbérek, amelyek oly csekélyek, hogy ezek alapján 104 millió tiszta haszna van a Máv.-nak? S hogy a Máv. uzsoráskodása még szembeötlőbb legyen, hát tessék a 104 milliót az alkalmazottak számával, 82.000-rel, elosztani. Eredményképpen 1268-at kapunk. Ennyi korona tiszta hasznót hajt átlag minden Máv.-alkalmazott. De csak átlag, mert annál nagyobb hasznót hajt egy-egy alkalmazott, minél alacsonyabb a bére s minél nagyobb a munkaideje.

Jámor Nagy Pál, kíséző fűtő, aki 36 hosszát robotol napi 90 krajcárért, bizonyára több haszna van a Máv.-nak, mint azon a munkán, amit hosszufalussi Falussi Aladár Máv. főfelügyelő ur, a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa végez.

A Jámor Nagy Pálokat pedig tovább is óvni fogja a Máv. az uzsorásoktól. Csak már látnók, hogy enyhítene is valamit azon az uzsorán, amit a vasutasokkal szemben maga követ el. Csak már látnók, hogy olyan munkabéreket fizet, amelyből kenyérre is telnek. Csak már látnók, hogy a végnélküli munkaidő-uzsora ellen is tesz valamit a Máv. És hogy tennie kell valamit, arra biztosíték a vasutasok szervezkedése.

Akik a ti álléretekből huznak hasznót, azok az üzletemberek kötelesek benneteket támogatni azzal, hogy a Magyar Vasutast előfizetik.

Nincs az az idő már nagyon messze, mikor munkás és a kinevezettek B. táblázatbeli nagyobb tömege együtt fog küzdeni, de még inkább a kinevezendők nagy tömege, pl. alművezetők, műhelygyakornokok, dijakok stb. stb. Még akik a legszerencsésebb helyzetbe is jutottak a rendezés által, egyben másban azok is szenvednek rövidítést, ha egyébben nem is, hát lakáspénzben, átköltözési átalányban, irodaátalányban és ki tudná hirtelenében felsorolni minden sérelmet s még hozzá akiket az „ankétezés” a miniszteriumban megsántítottak, az igazgatóságnál meg a kapott nankót is kirúgták alóluk.

Szégyene a Máv.-nak, hogy a Déli vasut mennyivel humánusabban oldotta meg a rendezést. Mennyivel kedvezőbb ott a várakozási idő s ott kiterjesztették a II. osztályú utazási kedvezményt azok nagy részére is, kik ezt a kedvezményt eddig nem élvezték, míg a Máv.-nál azt sokaktól elvették.

Hogy a szent szövetségnek létjogosultsága nincs, ez „szent”. Ambár erősen magának vindikál mindent, ami kedvezményt a vasutasok nyertek.

Ha a megsántított rendezés gyógyítást nem nyer (meg ha nyer is), mint pl. a művezetők 1800 kor. kezdőfizetés helyett 1400 kor. kapnak, ami csak 25 szolgálati év után is 10.000 kor. kárt jelent csak a törzsfizetésben, továbbá II. osztályú helyett III. osztályú jegyet, ugy csak nem veheti tőlük zokon a Máv. vagy a miniszterium, ha azok a munkások zászlói alá állnak.

Vizsgálat úgy volna üdvös, hogy a munkások férfiasabb része a „szent” szövetségbe minél nagyobb számban lépne be, hogy azt minél előbb robbantassa szíjjal, vagy öntene emberi formába.

Mindezeket sebtiben dobtam papírra, mintegy bizonyosságul annak, hogy nagy tömege a B. táblázatnak óhajtaná a munkásszövetséggel fuzionálni. (De nem a szent szövetség keretében!)

A tekintetes szerkesztőség helyesen tenné, ha e sorokat feldolgozná, hogy mintegy felhívna, vagy inkább bátorítaná azokat, kik velem egy nézeten vannak, mert oly nagy az elkeseredés, hogy történni feltétlenül fog valami, sőt kell is, hogy történjen, de mindannyian azt tartjuk, hogy fejjel a falnak nem mehetünk.

A szerkesztő szívére tette a kezét . . .

Valaki cikket irt a „Vasutas Szövetségbe” a — waggonhiányról.

Megirta azt, amit már százan előtte megírtak.

A lap szerkesztője azután a következő igen, de igen nagyon jellemző megjegyzést fűzi hozzá:

„A szerkesztő szívére tette a kezét s kijelenti, hogy a cikk írójának igaza van. Annak azonban, hogy önmagunkkal vagyunk elfoglalva, az az oka, hogy a mai megélhetési viszonyok ólomsúlyúval nehezdednek vállainkra s a felsőbbség mint mindenről, megélhetésünkről is csak fél intézkedésekkel gondoskodott. Elismerjük, hogy a fizetésrendezéssel jót akartak, de tényként kell konstataálnunk azt is, hogy a rendszers hibaival alaposan felkorbácsolták az alkalmazottak békés hangulatát. A hibák sürgős orvoslására van itt szükség s a személyzet munkaköve ismét a régi lesz!”

Hát már is elégedetlenek a szentek?

Hiszen csak pár hete, hogy óriási lelkesedéssel borultak mindenkinek lábai elé, akiről azt hitték, hogy csak parányi része is volt a fizetésrendezés körül.

Ma pedig, mintha bekövetkezett volna máris az, amit mi az 1907. évi március hó 31-én megjelent lapunk vezető helyén irtunk:

„De a mámort a kijózanodás követi. Es igen hamar be fog következni az az idő, amikor a vasutasok egész tábora észhez tér. Észhez téríti majd őket a gazdasági helyzet, a mindinkább fokozódó drágaság. A vasutasok fizetése még a mai viszonyok között sem megfelelő s mi lesz majd akkor, ha egy pár hónap múlva élelem, lakbér még jobban felszökik?”

Hát akkor bekövetkezik az, ami eddig is volt: az elégedetlenség.

Akkor bekövetkezik az, ami eddig is volt: a vasutas apátiába merül.

A vasutas közönyös lesz minden iránt. A szolgálatát immel-ámmal fogja teljesíteni és azután itt lesz, ami a télen is volt: a lelkek sztrájkja.

És hogy ennyire vagyunk, azt a szentkoronások szerkesztője szívre tett kézzel kijelenti. Ugy látszik, jó prófétának bizonyultunk.

János bácsi megdicsőülése.

Diadalünnepet ült a szentkoronás szövetség északi kerülete. Új otthonba költözködött s ezt az alkalmat ősi, szokás szerint, hangzatos frázispuffogatással és az elmaradhatatlan dárídóval ünnepelte meg.

Nagyon természetes, hogy a szakállgróf sem hiányozhatott olyan ünnepélyről, amelynek egy kis pikáns háttérre is volt. Tudniillik most másodszor leplezték le a kerület „becsületreméltó” elnökét — a mindenki által jól ismert János bácsit.

Először mult év november 4-én, a szentkoronások központi vezetőségi ülésén, amikor holmi kellemetlen nyomdapanama ügyben hullott le a lepel a János bácsiról, aki mint egy zokogó oroszlán hallgatta a szakállgróf dörgő szavait, amihez azok szolgáltaták a zenekíséretet, akik most János bátyánkat olajban leplezték le, szintén a szakállgróf hathatós közreműködésével. Amilyen kellemetlen volt János bácsira az első leleplezés, amelybe holmi elő nem állított Deutsch zavart bele folytonosan, éppen olyan kellemes volt a második leleplezés, amely már nem Deutschsal súlyosbitva, hanem olajban történt meg. Ideje is volt már, hogy immár egy évvel előbb elkészült festészeti remekművet minél gyorsabban adják át a nyilvánosságnak, nehogy esetleg az „érdemes” férfi portréját be találja kötni a pók, vagy hogy — ne adj’ isten — más módon is leleplezzék. Legkiemelkedőbb mozzanat azonban az egész ünnepélyben az volt, amikor a szakállgróf újból a nagy nyilvánosság előtt ölelte keblére szakállvetélytársát, elfelejtve a 3000 koronás nyomdapanama gondosan eltakart történetét. Szóval, az történt, hogy az a szakállgróf, aki egy évvel ennek előtte bűnvádi feljelentést akart tételni az „ünneplő” és társai ellen, most ugyanaz a szakállgróf szerető keblére öleli azt a János bácsit, akit még elnöki méltóságától is ugyanazzal a derék szentkoronás vitézzel akart kidobni, aki az ünnepélyen János bácsi érdemeit virágos körmondatokkal méltatta.

Ebből a kis eseményecskéből csak két dolog világos. Az egyik az, hogy a szentkoronások nagyon meg lehetnek szorulva vezető emberekben, ha még János bácsi önzetlen szolgálataira is reflektálnak, súlyosbitva a hozzá mindenben méltó titkárral, dr. Balatoni Lajos urral, kinek ügyeit a mult napokban tárgyalta a fővárosi sajtó minden párt és felekezeti különbség nélkül.

A második pedig az, hogy az állattanban egy nagy tévedésre tanítottak bennünket. Hogy a meleg- és hidegvérű állatok közt: emlősök, madarak, halak, hüllők és más egyebek között legjobb gyomra a strucc-madárnak van, mert az még az üvegcserepet is megemészti. Nohát a gróf ur lefőzte e tekintetben a struccot, mert az csak az üvegcserepet bírja megemészteni, a gróf ur gyomra azonban még János bácsit is megbírja anélkül, hogy a tengeri betegség tüneteitől tartania kellene.

János bácsi most már nyugodtan élvezheti a kétes értékű dicsőség örömeit, hiszen ő most már a vasutasok megfordított Messiása. Mert az igazi Messiást előbb emelték fel és ünnepelték, amikor Jeruzsálembe bevonult s csak azután piszkolták meg a képmutatók; a vasutasok megfordított Messiását pedig előbb mocskolták be s csak azután vonulhatott be számárháton Jeruzsálembe, azaz — a szentkoronás szövetség északi kerületébe. Különben Allah növecsze még hosszabbra a megdicsőült János bácsi szakállát!

Hogy el ne felejtsük, a nemcs gróf megemlékezett nagyszabású beszédjében rólunk is. A nagyhangú demagógokról. Hogy mi nem tettünk és nem tesszünk semmit a munkások érdekében; a mi munkánkat is neki kell elvégeznie s ami eredmények csak vannak, az mind neki és a vezetése alatt álló szövetség hősiei küzdelmének köszönhető. Akár csak a kinevezettek fizetésrendezése, amelyet csupán és egyedül csak neki köszönhetnek. Ezért mi természetesen csak hálásak lehetünk s ezennel elismerjük, hogy minden, ami létezik és mozog, csupán csak a szakállgrófnak köszönheti eredetét. Ő teremtetted a világot, ő találta fel a puskaport, ő fedezte fel Amerikát s ő verte ki a darabontokat. Hát hogyne bolondulna érte a vasutas?!

PODOLSKY UR.

Akkorának képzelet magát, mint amilyenből a nevét kiszedettük, a valóságban azonban olyan kicsi, hogy olyan apró betű nincs is a szedő szekrényében. És ha a gorombaságát akarnók kifejezni, akkor minden számunkhoz egy-egy lópokrócot kellene adnunk, mondván: ilyen goromba.

Történt, hogy a Keleti kocsiműhelyből négy asztalost áthelyeztek az Északi főműhelybe. Igérték nekik 200-as %-ot a gyalupad mellett s mire az Északi főműhelybe kerültek, lett belőlük (az asztalosokból) bognár, a 200-as %-ból pedig 34—35%. De az is megtörtént, hogy többek között az a négy áthelyezett munkástársunk is megbetegedett. Podolszky urnak ez sehoggy sem tetszett. Becitálta őket, haragos képet öltött, dultult s adta a „szigorut”. Azért írjuk „szigorut”, mert úgy is tudjuk, hogy ennek nevezi Podolszky ur a saját gorombaságait. Szóval a főfelügyelő ur úgy beszélt, mint egy — kanász. (Remélhetőleg a szervezett kanászok nem veszik majd zokon a hasonlatot.)

Végig mérte a négy „bűnöst”, akik betegek mernek lenni, amikor ő erre nem ad engedélyt. Akik közül egyik-másik bár 2 éve beteg, csak szimulál. Szörnyen ette a méreg a nagyságos urat. Csak úgy tegeződött a munkásokkal, mint a komáival. Olyanokat is mondott, amelyet bizony a komája sem hagyott volna nyomós válasz nélkül. A leggyengébb kifejezése még az volt, amikor „svindlernek”, „alávalóknak” titulálta azokat, akik betegek mernek lenni, mikor az Északi főműhelyben sok a munka.

A szidás után meg is kérdezte őket: „Ki ajándékozta téged?” (Lám, lám, protekció nélkül munkát sem kapni!)

Valamelyiknek hatalmas protektora volt: maga a nagyságos ur titkára. De bizony még ettől sem ijedt meg a főnök ur! Ennek is megmondta a magáét. Mikor aztán kitombolta magát, akkor meg valahol elcsippte a levélhordót. Ezzel már nem gorombáskodott. Lehet, hogy szivarral is megkínálta. Nem kevesebbet akart a levélhordótól, minthogy ez hivatalos titkot áruljon el. Nagyon furta az oldalát, hogy hány példányban jár a „Jancsi-telepre” a „Magyar Vasutas”?

Megengedjük, hogy Podolszky ur sokat tud. S amióta a levélhordótól azt a választ kapta, hogy „az urnak semmi köze hozzá”, azóta még azt is tudja, hogy már a levélhordók is — szocialisták.

Tűzörség.

Amióta a Máv. kilépett a kölcsönös tűzkárbiztosítók kötelékéből, azóta egyre-másra érik az apróbb-nagyobb tüzesetek.

Ezen most a Máv. segíteni akar. Zágrából például a következő sorokat kapjuk:

„Nem tudjuk, felsőbb rendeletre-e avagy csak a műhelyfőnök, vagy pedig a tűzoltóparancsnok ügybuzgóságából kifolyólag-e, de tény, hogy a munkásságot folytonosan tűzoltóztatják. Havonta kiki 2—3-szor kerül őrségre, azonkívül kétszer havonta van gyakorlat és parádé. Persze munkaidő után, sőt még vasárnap is. Minden hóban két vasárnap délelőtt vagy iskoláztatnak, vagy pedig tűzörség és gyakorlat van. Az éjjeli őrség után 2—2 koronát kapunk. A többiért — semmit. Arra kérjük a t. szerkesztőséget, adjon jó tanácsot.”

Hát itt a jó tanács nehéz. A vasárnapot illetőleg tudunk azonban egyet. Menjenek el a paphoz, mondják meg neki, hogy a tűzörtség miatt még templomba sem járhatnak. Pap, vasut meg állam egy gyékényen árulnak, bizonyos, hogy a templom miatt inkább abbahagyják a tűzoltóparádét.

Válasz

„A vasutas szövetségek egyesüléséről“ megjelent közleményre.*

A „Vasutas Szövetség“ f. év november hó 10-én megjelent lapjában fenti cím alatt egy olyan közlemény jelent meg, ami figyelmünket semmiképpen sem kerülhette el és csodálkoznom kellett első sorban azon, hogy a tisztelt társszövetség, mely a lap tulajdonosa és irányítója, ennek helyet adott. A cikkíró ur, ugylátszik, hogy egy ébren töltött éjszaka után írta meg közleményét, mert nem hiszem azt, hogy tisztult agygyal valaki egy előtte ismeretlen szövetség elnökségét, vezetőségét ily ocsmány rágalommal illessen.

Mi mindenkor tiszteletben tartjuk a tisztelt Társszövetségeket és bennünket 4000 kartárs bizalma állított helyünkre, aminek mi mindenkor becsületesen meg is feleltünk, és nincs szükségünk arra, hogy t. cikkíró urtól becsületes szándékot tanuljunk.

Birkmayer József.

Vasutassors.

Horváth Mihály, a szövetség aszódi befizető helyének bizalmiférfia, november hó 21-én meghalt. A raktárban fenyőgerendákat rakott be negyedmagával, miközben egyik szálfra lezuhant és Horváth Mihályra esett. Ez idézte elő korai halálát.

Kartársai koszorút helyeztek sirjára.

KÜLFÖLD.

A milánói vasuti alkalmazottak sztrájkja, amelyről már többször megemlékeztünk, még mindig tart. Milánói távirat jelenti, hogy az Edison-társaság szerdán elbocsátotta sztrájkoló alkalmazottait. Ötszázötven sztrájktrótt fogadtak fel kocsivezetőknek. Ezekkel csütörtökön megakarták kezdeni a forgalmat. Minden kocsin hat rendőr ült; ezenkívül még lovasörjárat is kísért a kocsikat. Így is két órába telt, amíg az első kocsi egy fordulót tehetett. A sztrájkolók annyira elkeseredtek, hogy — ellenére a nagy rendőrségi kirendeltségnek — utközben feltartóztattak egynéhány kocsit. Huszonhárom embert letartóztattak.

Vasutas-sztrájk Braziliában.

Buenos-Airesban a vasutasok szervezete még igen fiatal, azonban mégis nagyon sok eredményt sikerült elérniük. Többek között a nyolc órai munkaidőt és tūrhető munkabérekét.

A fiatal vasutas-szervezet jelenleg erős megpróbáltatásnak van kitéve, amennyiben a „Ferro-Carril-Sud“ (déli vasut) mőhelyében 3500 munkás 85 nap óta sztrájkban áll. A sztrájk oka a következő.

Mintegy három hónappal ezelőtt Bahia-Blance nevő városban a kikötőmunkások sztrájkba léptek. Másnap a munkások gyűlést tartottak az egyleti helyiségükben. Közben megtámadta őket a katonaság s egy munkást agyonlőttek. Erre a párt Buenos-Airesban egynapos általános sztrájkot hirdetett, amelyben — dacára, hogy nem sikerült teljes mértékben — 100.000 ember vett részt. Az általános sztrájkot követő napon a „Ferro-Carril-Sud“ munkásai munkába akartak lépni, de a kaput zárva találták s azon egy felírás volt olvasható, melyben tudatták a munkásokkal, hogy a gyár bizonytalan ideig zárva marad. Nyolc nap múlva már visszahívták a munkásokat, de csak 85 százalékukat akarták visszavenni. A munkások erre azt felelték, hogy vagy mindnyájukat visszaveszik, vagy egyikeket sem. Hat hét múlva a társaság újból

alkudozni kezdett és csak a munkások nyolc százalékát akarta elbocsátani, míg a többi megtartja, kiknek a sztrájk okozta kárukat is hajlandó volt megtéríteni. A munkások azonban megmaradtak előbbeni álláspontjuknál.

Most sztrájkbontókat keresnek mindenfelé, de nem találnak. A munkások összetartása példás. Az egész országból kapnak támogatást, úgy, hogy még sokáig bírják a harcot. A társaság azonban már most sem bírja ki, mert már alig van jó mozdonya és két hónap múlva már aratás lesz, amikor főleg sok kocsira lesz szükség. Mindent elkövetnek, hogy a sztrájkot letörjék; a hatóság — magyar mintára — betiltotta a sztrájkanyagát, de hiába, mert a munkások addig nem állnak munkába, míg a társaság mindnyájukat vissza nem veszi s az eddigi veszteségüket meg nem téríti. A győzelemre biztos a kilátás.

IRODALOM.

Intim-Színház. A fővárosi szórakozó-helyek között a legnagyobb népszerűsége tett szert a Sándor-téri Intim-Színház.

Az előadások délután 3—7-ig tartanak. Szinre kerülnek egyfelvonásos bohózatok és magán-számok. Naponta zsufolt nézőtér előtt folynak az előadások s a színház rövid fennállása óta máris kedvenc szórakozó helye a finom ízlésű közönségnek.

A műsor diszkrét és válogatott, olyannyira, hogy főleg hölgyközönségből kerül ki publikuma. A vasutasoknak melegen ajánljuk a színházat, ha nemes szórakozást akarnak találni.

Vasárnap délután két előadás van: az egyik 3—5-ig, a másik 5—7-ig tart.

Munkástársak!

Terjesszétek minderrütt a „Magyar Vasutas“ zsebnaptárt.

A munkásbiztosítási törvény és a vasuttársaságok.

Ugy látszik, az új betegségélyző és balesetbiztosítási törvényvel a munkáltatók nincsenek megelégedve. Igen érzékenyen érinti őket különösen az, hogy a betegségélyzési járulékhöz most a járulék felével kell hozzájárulniok. A Máv. azonban erről mit sem akar tudni s bárha július elseje óta a biztosított tagok járulékát 25%-kal kellett volna csökkentenie, mégis mind a mai napig a régi járulékot fogták le a munkabérekéből.

Most azonban a kereskedelemügyi miniszter is beleszólt a dologba, amennyiben utasította az igazgatóságot, hogy:

„mivel az új törvény életbeléptétől kezdve a munkaadó az alkalmazottak után fizetendő járulékoknak csak 50 százalékát vonhatja le, biztosításra kötelezett tagjainak a járulék levonásánál mutatkozó különbözetet folyó évi július hó elsejétől számítva visszamenőleg térítse meg. Nem tesz észrevételt a miniszter az igazgatóság ama tervezete ellen sem, hogy a Máv. azon évi fizetéssel, állandó minőségben kinevezett alkalmazottai számára, akiknek törzsfizetése évi 2400 koronánál nem több, külön betegségélyző pénztárt létesíthessen és pedig a legszélesebb önkormányzati szervezettel. Ez a pénztár az új törvényben létesített szervezettől teljesen függetlenül fog működni; alapszabályait a miniszter elfogadhatóknak találta. Hozzájárult a miniszter az igazgatóság ama javaslatához is, hogy a Máv. nyugdíjintézetének és nyugbérpénztárának tagjai az országos munkásbetegségélyző és balesetbiztosító pénztár útján történő balesetbiztosítás alól kivétesse, azonban legalább is olyan nyugellátásban részesítendő, mint amilyet részükre az 1907. évi XIX. t.-c. 7. fejezete kártalanításképpen biztosít.“

Ily módon a Máv. szép summa pénzt takarít meg, amennyiben fel van mentve a balesetbiztosítási járulék fizetése alól. Nem látjuk azonban be, hogy a Máv. eddigi viselkedése a balesetet értekel szemben biztosíték lehetne a jövőre nézve. Sőt ellenkezőleg, kívánatos volna, ha a Máv.-ot az

országos pénztár kiválóan ellenőrizné. E helyett már maga a törvény is kivételes elbánásban részesíti az államvasutakat. A magánvasutak már nem oly szerencsések. Ezek is épp oly jogokra tartanak igényt, mint a Máv. Ugy számítottak, hogy ha a Máv. fel van mentve a balesetbiztosítási járulék fizetése alól, úgy őket is megilletné ez a jog. A kereskedelemügyi miniszter azonban másként döntött, amint azt a *Munkásbiztosítási Közlöny*-ben olvashatjuk.

A miniszter ugyanis elutasította a Ksod., a Dv., a M. P. V. és a Gy. S. E. V. ama kérelmét, hogy alkalmazottaikat ne kelljen baleset esetére biztosítani.

Az indokolás kimondja, hogy a nyugdíjintézeti alapszabályok nem biztosítanak az intézetek tagjainak, esetleg ezek hozzátartozóinak olyan nyugdíjigényt, amely a törvényben előírt kártalanításnak megfelelne. Nem nyújtja pedig azt éppen a kisebb javadalmazott alkalmazottaknak, akik pedig tudvalevőleg az alkalmazottak zömét képezik. Ennélfogva a miniszter kötelezi a fent említett társaságokat, hogy a 2400 korona évi fizetéssel nem bíró összes alkalmazottaikat baleset ellen biztosítsák. Ez alól még az esetben sem mentheti fel a társaságokat, ha nyugdíjintézeti alapszabályaikat abban az értelemben módosítanak, hogy a tagok legalább is oly segélyt kapjanak, amilyent a törvény előír.

Ennélfogva megállapíthatjuk, hogy a fenti indokolás tökéletesen ráillik a Máv. nyugdíj- és nyugbérpénztáaira is. Ha a törvény a Máv.-ot, elég helytelenül, kivételes helyzetbe állítja, holott az egyedüli helyes megoldása a dolognak csupán az lehetne, amilyen eljárást a miniszterium a többi vasutakkal szemben tanúsított, akkor az alkalmazottak feladata kettőzött figyelemmel örködni azon, hogy az új balesetbiztosítási törvény rendelkezései betartassanak.

Lapunk hasábjai nem engedik meg, hogy minden egyes újabb rendelkezést leközljünk. A fontosabbakra időnként ugys rátérünk, egyébként pedig szívesen szolgál felvilágosítással a Vasuti Munkások Országos Szövetsége.

A vigécek ellen.

— Olvassa el mindenki. —

Írtai: Dr. Kadosa Marcel.

Nincsen olyan napja az esztendőnek, hogy valamelyik olvasója ennek a lapnak ne fordulna hozzám panaszszal vagy tanácsért olyan dologban, amiről itt most írni fogok. Pedig nem is először írok erről a tárgyról a vasuti munkásoknak, de nem tudom, nem olvassák-e, elfelejtik-e vagy micsoda, annyi bizonyos, hogy eddig nem igen vettem észre a hatását.

Arról van szó, hogy ahol egy könyv-, kép-, gép-, zenélőautomata, vagy bármiféle vigéc van az országban, az elsősorban a vasuti munkásokat csapja be. Szinte hihetetlen könnyelműséggel mennek bele a vasuti munkások olyan megrendelésekbe, amire a világon semmiféle szükségük nincsen. Az egyik megrendeli a „Pallas lexikon“-t 300 koronaért, a másik a „Magyar nemzet története“ című 12 kötetes művet, a harmadik a „Műveltség könyvtár“-át 10 kötetben, a negyedik valami „Utazás a föld körül“ című szemetet, az ötödik a „Budavár bevétele“ című festmény reprodukcióját, a hatodik a jó isten a megmondhatója mi mindent.

Magyarországon rettenetes galád visszaélés van ezekkel a cikkekkal. Valósággal elárasztják a vidéket a könyv- és kép-utazók, akik nem a valódi szükségletet elégítik ki, hanem becsapásra dolgoznak és furfanggal meg erőszakkal sózzák rá az együgyű és hiszékeny emberekre áruikat, amikre azoknak semmi szükségük nincsen. Én tudom, hogy micsoda nagy kincs a tudás és micsoda felülmúlhatatlan élvezet a tanulás, micsoda jótevője a szegény embernek a könyv. De csak az a könyv, amelyik neki való. Ha egy egyszerű vasuti munkás, aki

* A „Mozdonyvezető Lapja“ e havı számából.

még nem sokat tanult és az önművelésnek az elején tart, megrendeli több száz koronáért a „Műveltség könyvtár“-át az reá nézve teljesen értéktelen lim-lomot vitt a házába, mert azt megérteni nem tudja, csak akkor, ha előbb évekig okszerűen művelte magát és lépésről-lépésre odáig haladt a tudásban, hogy már az ilyen összefoglaló nagy munkát is megértheti.

A vigéc azonban tele beszéli a fejét. Sokszor a főnök szobájába hivatják a munkást és ott szédíti meg beszédével. Ezt legutóbb a felsőbbség meg is tiltotta a főnököknek. Elmondja a vigéc, hogy azt a könyvet minden munkásnak meg kell vennie, hogy csak 3 koronát kell fizetni havonta stb. stb. A munkás huzódik, szabadkozik, az asszonyra hivatkozik, akit meg kell kérdeznie és egyéb kibúvókat keres. De a vigéc nem tágit. Csak írja ide a címét, ha az asszony nem egyezik bele, visszavonhatja, ha a munka nem tetszik, visszaküldheti és ki tudná elősorolni, hogy mi mindent hadar össze egy balekre vadászó vigéc. A munkás végül is, hogy szabaduljon, odakanyarítja a nevét abban hitben, hogy majd visszavonja a megrendelést később.

Ez azonban hiu reménység. Abban a szempillantásban, amikor a nevét aláírta, vége van. A könyveket át muszáj vennie. Ha nem veszi át, beperlik egyszerre az egész összegre és tönkre teszik. A per itt folyik Budapesten, a gyámoltalan áldozat fogcsikorgató tehetetlen dühvel látja, miként szorul össze nyaka köré a hurok. És ha ki is váltja a könyvet és olvasgatni kezdi, az első negyedórán látja, hogy ami a könyvben van, az ő előtte érthetetlen ákom-bákom és keservesen keresett száz koronáit kidobta az ablakon.

Nem tudom elég nyomatékkel ismételni, hogy ezek a sok kötetes diszmunkák nem a művelődést szolgálják, hanem arra valók, hogy részletfizetésre eladhassák és sok pénzt nyerhessenek rajta a kiadók és könyvkereskedők. Mindaz, ami ezekben a százforintos munkákban van, pár hatosos vagy koronás könyvekben sokkal jobban, lelkiismeretesebben és érthetőbben van megírva. Legközelebb megírom néhány kitűnő könyvnek a címét. Ezeket, kedves olvasóim és munkástársaim, okvetlenül olvassák el, még szájuktól elvont falatokon megtakarított pénzük árán is. Meg fogják látni, hogy ezek elolvasása után milyen világosság fog ki-gyulni a fejükben, milyen más színben fogják látni a világot és milyen igazán embernek, milyen büszkének és boldognak fogják magukat érezni a tudás tiszta levegőjében. Ezeket a könyveket pedig és egyáltalában olyan könyvet, amire szükségük van, rendeljék meg vagy a helybeli könyvkereskedőnél vagy a „Magyar Vasutas“ kiadóhivatalától. Utazó úgnőkkal pedig szóba ne álljanak és semmi rábeszélésre se rendeljenek ilyen vigéctől se könyvet, se képet, se gépet, se grammofont, se semmit, amit részletfizetésre kínálnak. Mert az ilyen beugrásnak azután nagy siralom, sok költség, lótasfutás és rengeteg boszankodás, évekig tartó nyögés és esetleg teljes vagyoni romlás a vége. Már van a praxisomban olyan munkás, akinek ráment a háza és minden ingóbingó vagyona arra, hogy megrendelt egy tizenöt kötetes diszművet.

SZÖVETSÉGI ÜGYEK.

A Vasuti Munkások Országos Szövetségének hivatalos közleményei.

központi iroda: VII., Garay-utca 16, I. em. 6. ajtó.

A szövetség központjának telefonszáma 76-01.

Felhívás az összes helyicsopor-tokhoz! Tekintettel a szövetség évi mérlegére, arra kérjük a csoportok vezetőségeit, hogy a november havi elszámolást legkésőbb december 15-ig küldjék be. Egyben ez uton szolítjuk fel a csoportokat, hogy évi rendes közgyűlésüket 1908 január havá-

ban tartsák meg. A közgyűlés napja a szövetség központi irodájában 2-3 héttel megelőzőleg bejelentendő.

Értesítés. A központi vezetőség 1907. évi november hó 29-én megtartott vezetőségi ülésének határozata értelmében a közgyűlési küldöttek költségeit az illető helyicsoport a 20%-ból tartozik fedezni.

A szövetség összes tagjaihoz!

Tagtársainkat felhívjuk, hogy az eddig esedékessé vált tagsági díjakat saját érdekükben egyenlítsék ki, annál is inkább, mert december hónapban a jogosulatlan tagokat töröljük. A törölt tagok összes szerzett jogaikat — közötte bármilyen segélyre való jogosultságukat is — elvesztik és csak új tagokul vétethetik fel ismét magukat. A központi vezetőség.

Felhívás!

A Vasuti Munkások Országos Szövetsége minden kedden este 7 órakor a VI., Lehel-utca 21/b. szám alatti vendéglő külön helyiségében, minden pénteken este 6 órakor pedig a VII., Thököly-ut 30. szám alatti vendéglő helyiségében

sorozatos előadásokat

rendez. Az előadások célja, a vasuti munkássággal megismertetni mindazt, ami az általános műveltséghez okvetlen szükséges. Megjegyzendő azonban, hogy az előadások nem csupán az előadók felolvasására terjednek ki, hanem oda céloznak, hogy az előadott anyagot ki-ki meg is tanulja, úgy hogy ebből mintegy vizsgázni is tudjon. Az előadások anyaga a következő:

I. **A föld.** 1. Keletkezése. 2. Földrajz. 3. Állati és növényi élet.

II. **Az ember.** 1. Származása. 2. Fejlődése. 3. Történelem.

Az előadások hallgatása ingyenes. — Első előadás a Lehel-utcában december hó 3-án volt, a Thököly-uton pedig december hó 6-án lesz.

A központi vezetőség az év folyamán a következő helyicsoportok taggyűlésein képviselteti magát:

December 8, vasárnap	d. u. 2, Kaposvár.
„ 8, „	d. u. 2, Békéscsaba.
„ 8, „	d. u. 2, K.-k. félegyháza.
„ 12, csütörtök	este 6, Zólyom.
„ 14, szombat	este 8, Érsekújvár.
„ 15, vasárnap	„ 6, Dombóvár.
„ 22, „	„ 6, Kecskemét.
„ 29, „	d. u. 3, Pozsony.

A taggyűlésen mindenki ott legyen.

A helyicsoportok közleményei.

A debreceni helyicsoport helyiségében minden kedden János ev. ref. lelkész a szocializmusról, minden szombaton este pedig Faber párttitkár a keresztény-szocializmusról tart előadást.

A kaposvári helyicsoport december hó 8-án, vasárnap délután 2 órakor, a Sántha-féle vendéglőben taggyűlést tart.

Felhívjuk a tagtársakat, hogy a taggyűlésen minél számosabban jelenjenek meg, hogy új életet önthessünk mozgalmunkba és újra virágzóvá tegyük helyicsoportunk működését.

Egyben felhívjuk a tagdíjjal hátralékos tagjainkat, hogy járulékaikat minél előbb rendezzék. A vezetőség.

A petrozsényi helyicsoport vezetősége december hó 9-én vezetőségi ülést tart.

A dombóvári helyicsoport e hó 15-én taggyűlést tart, amelyet felolvasás követ. Vendégeket szívesen lát a helyicsoport vezetősége. Kíváncsok, hogy a taggyűlésen, amelyen különben a központ is képviselve lesz, az összes kategóriák részt vegyenek.

Az Északi főműhelyi helyicsoport helyiségét a Hungária-körut 286. sz. alól a X. ker. kőbányai-uton levő Müller-féle „Jószívűhöz“ címzett vendéglő külön helyiségébe helyezte át.

A temesvári helyicsoport új vezetősége a következőképpen alakult meg: Elnök Horváth János, alelnök Kunkel Miklós, pénztáros Szokop István, jegyzők Mihalek József és Mózer Róbert, ellenőrök Hudák József és Lörinc Rezső, könyvtárosok Dóczi Lajos és Szűszmann Rezső, vezetőségi tagok Szentamasán Pál, Palkó Adolf, Ivánka Vince, Wetzler Rezső, Sztojalovszku Ulászló, Hegedüs Sándor, Tárcei János és Gusz, bizalmiférfiak Klammer Miklós, Kálmán Mihály és Weismüller József.

A szegedi helyicsoport e hó 7-én, szombaton, este 8 órakor, taggyűlést tart. A fontos napirendre való tekintettel a központ is képviselve lesz. Mindenki ott legyen!

A sziszeki helyicsoport értesíti tagjait, hogy a könyvtár és olvasóköri mindennap rendelkezésükre áll.

*

Vezetőségi ülés minden szombaton este 7 órakor.

Az istvántelki helyicsoport e hó 7-én, szombaton, este 6¹/₂ órakor, saját helyiségében, taggyűlést tart. A napirend oly fontos, hogy minden tagnak erkölcsi kötelessége a taggyűlésen megjelenni, amilyen a központ is képviselve lesz.

Felhívjuk a vezetőségeket és a bizalmiférfiakat, hogy azonnal jelentessék be, hogy a küldött naptárakból van-e felesleges zsebnaptár birtokukban, miután a kiadóhivatalban teljesen elfogyott és a beérkezett rendeléseket a kint levő feleslegből kell elintéznünk.

Figyelmeztetjük a vezetőségeket, hogy ha nem jelentik be a kiadóhivatalnak azon körülményt, hogy felesleges naptárral rendelkeznek, **ebben az esetben a naptárak eladottaknak tekintetnek és vissza nem vétetnek.**

Kérjük az eladott naptárak árával háladéktalanul leszámolni.

Minden küldemény, amely a „Magyar Vasutas“ zsebnaptárt érinti, a következőleg címezendő: „Magyar Vasutas“ zsebnaptár kiadóhivatala Budapest, VII., Garay-utca 16, II. em. 9.

Segélyezést a tagoknak.*

A „Magyar Vasutas“ november hó 15-én megjelent 46. számában „Munkára“ címmel vezető cikkben foglalkozik a vasutas-szövetség tagjai gazdasági helyzetének lényeges javításával.

Az anyagi segélyezésről szólva, igen természetesnek tartom, hogy a jelenlegi 60-100 fillérből, amit tagdíj fejében befizetünk, nem nyújthatja a szövetség tagjainak mindazon segélyeket, amelyek hiányát azonban érezzük.

A szövetség múlt évi közgyűlésén oly értelmű indítványok merültek fel, melyekben a tag vagy annak neje elhalálozása esetén hathatós segélyben részesítendő a hátramaradott. Ennek mihamarabbi megvalósítása csak üdvös dolog lenne tagjainkra nézve. Sőt én, részemről, még tovább óhajtok menni a segélyezés terén.

Én ajánlanám, hogy szövetségünk tagjai betegség esetén is segélyezve legyenek. Mert ha igaz is az, hogy a vasutas jelenleg jóval magasabb táppénzben részesül a betegség tartama alatt, mint azelőtt; igaz azonban az is, hogy azon vasutasok, kik még a három évi szolgálati időt be nem töltötték, nem részesülnek ezen kedvezményben.

Ha tehát már azon a ponton vagyunk, hogy a kellő segélyezés nyújtása végett alapszabályainkat módosítani akarjuk, úgy azt kívánom, hogy az oly módon történjék,

* Minden megjegyzés nélkül adjuk az idevonatkozó közleményeket.

hogy a betegségre vonatkozó segélyezés két osztályban (táblázatban) állíttassék fel.

Ezt úgy értem, hogy egy alacsonyabb és egy magasabb befizetési, illetve segélyezési táblázat alkottassék, hogy módot nyújthassunk a legalacsonyabb fizetéssel bíró vasutasoknak is arra, hogy betegségük tartama alatt anyagi gondtól ment legyenek. Mert ma már mindenki tisztában van azzal, hogy igen sok vasutas sok és súlyos betegséget csak annak tudhat be, hogy a beteg családfenntartót betegségén kívül még az anyagi gondok is gyötrik.

Igy történik meg, hogy a beteg, még mielőtt teljesen felgyógyulna, kénytelen szolgálatra jelentkezni, mert különben nem bír kenyeret nyújtani családjának. Igen sok esetet tudnék felsorolni az utazó személyzet soraiból, akiknek már „tisztességesebb” fizetésük van, azonban csak akkor, ha utaznak, mert különben fizetésük 30–40, sőt sok esetben 50%-kal csökken.

Ha azonban a vasutasok másik részét nézzük, akiknek havi fizetésük, minden levonás nélkül, 72–90 korona, akiknek a száma pedig óriási, senki sem fogja indítványomat elvetni akkor, amidőn azt indítványozom, hogy a segélyezés a betegség tartamára is kiterjesztessék.

Az igaz, hogy szövetségünk mindmáig segélyben részesítette beteg tagjait, azonban ez csak csekély volt, mert el sem lehet képzelni, hogy azon pár fillérből, amit ma tagsági díj gyanánt befizetünk, hathatósabban támogassa beteg tagjait.

Ha most még hozzászámítjuk, hogy csak oly egyének élvezik megbetegedés esetén a teljes napibérüket, illetve fizetésük 60%-át, kik legalább is három év óta vannak a vasut szolgálatában, akkor indítványom eléggé indokolt.

Az én nézetem tehát az, hogy a betegség esetére vonatkozó segélyezést meg kell alkotni. Hogy ez nem lesz könnyű dolog, azt elhiszem. Nem is szabad kötelezővé tenni minden tagra.

Például szolgáljon az ausztriai famunkások szövetsége, ahol 1902–1904-ig a tagsági járulékok éppen olyan alacsonyak voltak, mint amilyenek jelenleg nálunk.

Ausztriában minden gondolkodó munkás (még az indifferensek is) tisztában voltak azzal, hogy oly csekély tagdíjbefizetés mellett a szövetség bizony keveset nyújthat tagjainak. Ugy történt tehát, hogy a szövetség vezetői a tagokkal egyöntetűen elhatározták, hogy betegség esetén táppénzt fognak nyújtani azon tagoknak, akik a második befizető táblázatot egy évig, minden megszakítás nélkül, fizetik. És mit láttunk két hónapra ezen táblázat életbe léptetése után? És mit látunk ma? Két hónap alatt 30–35%-kal emelkedett a taglétszám és ma azt tudjuk, hogy alig van famunkás Ausztriában, aki ne volna szervezve.

Több ehez hasonló esetet tudnék felsorolni más szakmából, melyek mind csak az igazamat bizonyítanák, de bizonyítanak egyúttal azt is, hogy a vasutas helyzeténél nyomorultabbat el sem lehet képzelni s akiknek tehát legelső kötelességük helyzetükön a saját erejükből segíteni.

Mert egyedül a vasutas az, aki napi táplálékát a kifogyhatatlan, örökös ígéret üres tarisznyájából veszi magához.

Fel tehát munkára, itt az ideje, hogy cselekedjünk! —es —a.

LEVELEZÉS.

Sziszek. (Állomásfőnöki garázdálkodás.) Lapunkban már több ízben voltunk kénytelenek foglalkozni a sziszeki állomás főnökével, Strasser úrral.

Az alkalmazottak maguk is közvetlenül fordultak már az igazgatósághoz, hogy védelmet kérjenek Strasser úr hatalmi tulkapásai ellen.

Mintha használt volna a tengernyi panasz,

amely megostromolta az igazgatóságot, mert egy ideig csend volt a Strasser úr birodalmában. Most azonban ismét idehallatszik hozzánk az elnyomott vasutasok panaszszava, amely vádolja a tág lelkiismeretű főnök urat, valamint a déli vasut igazgatóságát is, amiért nem szerez érvényt annak a szellemnek ott lent, amely állítólag áthatja az igazgatóságot akkor, amidőn a személyzete iránti jóakarátának akar érvényt szerezni.

Olvastuk annak idején az igazgatóságnak a sziszeki állomásfőnökhöz intézett kioktató rendeletét a raktári munkások munkaidejére vonatkozólag.

A rendelet elég liberális felfogásról tett tanúságot, azonban nem azért Strasser úr a teljhatalmu főnök, hogy ő ezen rendeletet be is tartaná.

A rendelet szerint a munkások fele szabadságolandó lenne vasárnap, a főnök úr azonban csak 2–3 munkást szabadságra, sőt még a hétköznapi betegség miatti kimaradást is vasárnapi pihenőnek tudja be. S nehogy a munkások ezért is egyébként felszólalni merészeljenek, minden héten elbocsát közülök 2–3 embert. Ezek helyett újakat alkalmaz, de nem veszi figyelembe azon igazgatósági rendeletet, hogy elsősorban csak az alkalmazottak gyermekei vétessenek fel. Bizonyítja ezt azon körülmény is, hogy egy ott alkalmazott és többféle szolgálatra begyakorolt és 30 éves szolgálati multtá visszatekintő munkás gyermekét semmi szín alatt nem akarja alkalmazni. Ennyi belátást tán csak megérdemelne egy munkában megrokkant ember?

Állítólag azért nem alkalmazza, mert az apja nem végzett soha a főnök urnál privát munkát, ez pedig nagy bűn, mert mi lenne, ha mindegyik ilyen önféjű lenne? Bizony még ő nagyságának magának kellene a piacról hazahordani a telt kosarakat.

A pályamunkások nem tartoznak ugyan a Strasser úr kezei alá, azonban ők is megvannak áldva eléggé, különösen a *Lekeniks Gorica* állomásokhoz tartozó munkások. Ott — úgy látszik — még nem tudják azt a rendeletet, amelyet máshol már elfelejtettek; ugyanis az igazgatósági rendelet szerint a pályakocsival a szerszám hazaszállítása a napi munkaidőn belül történik.

Igy a rendelet. A valóság azonban eleven cáfolata ennek. Ugyanis a felemlített két állomás pályamunkásaival a legtávolabbi vonalszakaszon is este 6 óráig dolgoztatnak és így óráig tart, amíg a munkaidő befejezése után a pályakocsival beérnek az állomásra.

Igy bizony este 9 órakor érkezik meg a családjához a 80–90 krajcárból nyomorgó munkás és reggel 4 órakor már el kell hazulról mennie, hogy odaérjen a munka helyére.

Igy fest a déli vasut munkásainak a helyzete olyan exponált helyen, ahol kétszeresen kellene a humanizmus jótéteményeiben részesíteni a munkásokat.

Nagyvárad. (Egy halom panasz.) A nagyvárad vasutasok panaszának se vége, se hossza.

Ahány rendeletet a felsőbbség kiad, azt a főnökségek mind félreértik. A pályamunkások igen aktuális panaszával kezdjük. Ezeknek nem adnak tüzelőanyagot. — A dolog úgy áll, hogy java részük, bárha a nagyvárad oształymérnökséghez vannak beosztva, mégis Bárándon laknak, mivel itt olcsóbb a lakbér. Már most Nagyváradon nem kapnak szén, azt mondják azért, mert ők „Bárándon laknak, hát ott kell kapniuk”. Bárándon meg azt mondják, hogy semmi közük hozzájuk, „menjenek Nagyváradra kérni, hiszen ott dolgoznak”. — Előbb azonban még csak azt mondták, hogy részletre nem kaphatnak, fizessék ki a szén árát előre. Most, hogy erre a hajlandók az illetők, hát egész egyszerűen még készpénz ellenében is megtagadják a tüzelőt tőlük.

Hát tisztelettel kérjük: hogy értelmezik a tekintetes oształymérnökségek a Hivatalos Lap 5Q-ik számában megjelent 171.551/9Q7.

B. II. számú rendeletet? Itt világosan megvan írva, hogy egy év óta megszakítás nélkül dolgozó munkásnak jár szén, akár Budapesten lakik az illető, akár pedig Kárász-Kerekes-Szentegyházon.

A fűtőházi állapotok is sok kívánni valót hagynak hátra. Így pld. a fűtőházi lakatosok 24 órát dolgoznak, de csak 20 órát fizet meg nekik a Máv. Hjah! A takarékosági pótlék. Ez zsebbevágó kérdés. Most aztán itt van az „ötvenedik szám” és a dolog mit sem változott. Azaz változott, de csak egy hónapig. A múlt hóban tisztességtudóan kifizették mindenkinek a teljes 24 órát. Ez az összeg teljes 16 koronára rugott. Ennyivel kapott többet egy-egy lakatos.

Ebben a hónapban azonban megint visszaállott a régi rend. A főnökség azt mondta:

Ti rendszeresítve vagytok. Nektek 24 órai munka után 20 órát fizetünk csak. A múlt hóban igaz ugyan, hogy 16 koronával többet adtunk, mert mind a 24 órát kifizettük, de hát ez tévedés volt. Miután azonban ti nem kívánhatjátok, hogy mi a saját hátrányunkra tévedjünk, hát ezt a 16 koronát szépen visszafizetitek.

És úgy is lőn. A fűtőházi lakatosok öröme nem sokáig tartott, ebben a hóban lefoglák a 16 koronát, még azt a kedvezményt sem engedték meg, hogy legalább részletekben fizethessék vissza. A vasárnapi munkaszünet is ismeretlen a fűtőházban.

A kocsisztítók helyzete még talán a legrosszabb. Egy ideig ők is megkapták az éjjelzésért járó 25%-ot. Amig egyszer ezt is megvonták tőlük, mert hát „kinevezésre tarthatnak igényt”.

Miután azonban az üzletvezetőségek március 26-án elrendelték, hogy az állomás által elszámolt kocsisztítóknak jár a 25%, hát egész egyszerűen úgy játszották ki őket, hogy azt mondták, miként a kocsisztítók nem az állomáshoz, hanem a fűtőházhoz tartoznak. Már pedig az nincs benn egy rendeletben sem, hogy a fűtőházak által elszámolt kocsisztítóknak is meg kell a különórát fizetni. A kaszárnyájuk olyan, hogy Adám apánk különbet rótt össze 5667 évvel ezelőtt. Szerencsére az egyes szál deszkák között olyan öklömnyi nyílások vannak, hogy a szél keresztül bujhat rajtuk s így ki van zárva az az eset, hogy a laktanyának csufolt tákolmányt a szél elfújja. A kocsisztítók munkaideje hajnali 4 órakor kezdődik, holott egy kis jóakarattal olyképpen lehetne beosztani őket, hogy egy részük ne kezdjen el ilyen korán.

Hátra volnának még a podgyászfordók, akik napi 98 krajcárért robotolnak a Máv-nak. Hogy azonban becsülettel kiérdemeljék ezt a magas bért, rájuk tukmálták még a teherkocsik tisztítását is. Ilyen gyöngy-életük van vasutaséknak Nagyváradon.

Istvántelek. (Mikor a zsirondista be- rug.) Szalontai Sándor, az istvántelki főműhely kedvelt zsirondistája, természetes, mint ilyen, elkövetheti a legnagyobb botrányokat, anélkül, hogy ezért a legcsekélyebb kellemetlenség érne őtet.

Nem mulik el hét, hogy részegen ne jönne be a műhely területére. Ezt azonban senki sem látja, még Csabala portás Úr sem; hja, mert nincs a kezében Magyar Vasutas.

A múlt héten is olyan állapotban jött a műhelybe, hogy a munkások megbotránkoztak felette.

Valamelyik munkás azon megjegyzést kockáztatta, hogy ez mégsem méltó egy „munkásbizottsági” taghoz.

Ezen igazságos megjegyzést „valaki” (tudjuk, hogy ki. Szerk.) besugta Szalontainak, mire ez odament ahoz a munkáshoz, aki a megjegyzést tette és kétszer arcul ütötte őtet.

Az illető panaszt emelt a művezetőjénél, miután azonban zsirondistáról volt szó, az úgy el lett simítva.

És mit szól mindehez Varga főfelügyelő ur, aki oly előszeretettel nyúl a fegyelmi eszközök alkalmazásához, ha — szervezett munkásról van szó!?

Szombathely. (Szertári munkások helyzete.) Amint a jelek mutatják, a szertári munkások béremelését (1907. évi 3. sz. Hivatalos Lapban foglaltakat) Perneczki szertárfőnök és az üzletvezetőségi titkár tartja hétpécsetes zár alatt és még a mai napig is bolondítják a munkásságot, hogy így lesz meg úgy lesz. Egyszer akkordmunkáról beszélnek, egyszer körutazást tesznek, hogy megvizsgálják a többi szertárt, hogy ott kapják-e a munkások az igazgatóságtól kiadott béremelést. A múlt hóban a főnök egy kérvényt íratott velük, ami kilenc koronába került minden egyes munkásnak és azt mondta nekik, hogy ezt egyenesen felterjeszti az igazgatósághoz és erre okvetlen meg kell jönni a béremelésnek. Azonban néhány nap előtt kisült, hogy a kérvény nem ment az igazgatósághoz, hanem az üzletvezetőségi titkár fiókjában fekszik a mai napig is.

T. főnök ur! Van önben emberi érzés? Nem látja, hogy szegény munkásai alig kapnak pár fillért, holott minden vasár- és ünnepnapon dolgoztat velük délig és mégis a koplalásnak vannak kitéve. Nincs nekik annyi háziynuluk, hogy vasárnap csak egyet is leülhessenek, hogy egy kis hushoz juthatnának. Önnek, ugyebár, van elég, még pedig az államvasut földje látja el élelemmel a kedves kis háziynulakat.

Ugyan főnök ur, mennyi bevétele van önnek ebből is évente? Vajjon jutott-e már eszébe önnek, hogy azoknak a munkásoknak legalább egyszer is adott volna egy kis nyulacska, akik az államvasut pénztárából lesznek fizetve, de akik az ön háziynulait gondolják?

Ha azonban ezt nem tette, legalább arról gondoskodna, hogy a munkásai ne éhezzenek.

Legyen legalább is annyi gondja rájuk, mint a háziynulaira.

Szolnok. (Aki kivételt képez.) Van itt a fűtőházban egy Benkó nevű lakatos, aki Hatvanból jött ide, a szövetségnek ellensége, a főnöknek jobb keze. Most röviden csak annyit írunk, hogy ennek 4 korona napibére van és erre kap 1.50 kor. pótbért, míg a többi összes fűtőháziak csak az előírt 70—90 fillért kapják. Hogy lehet az, hogy egyesek ilyen előnyben részesülhetnek? Pedig hát egész nap nem dolgozik, csak felügyel.

Piski. (Ahova nőknek tilos beszállani.) Folyó évi november hó 22-én temették a piski Máv. munkások Zahár György tüzikovács társukat a dévai kórházból.

A műhelymunkások kérelmére különkocsikat engedélyezett az üzletvezetőség, hogy a temetésen résztvehessenek. Az üzletvezetőségi határozat azonban meghagyta, hogy a kocsikban csak vasutasok utazhatnak.

Ezen utasítást Lovas József ur, vezénylő tiszt, szó szerint vette s olyan formán volt kénytelen végrehajtani, hogy az elhunyt nőrokonainak nem adhatott helyet a vonaton.

Hát hogy ekkora legyen a „copf” a Máv-nál, ezt még jó magunk se tudtuk. A nőknek nincs helyük a különvonaton, mert ezek nem vasutasok. Oh, oh szent Birokrácius!

Szénmunkások helyzete a déli vasutnál.

Mintha még most is hallanók azokat a szép ígéreket, amelyek elhangzottak akkor, amidőn a déli vasut munkásai harcban állottak munkaadóikkal: „Az akkordárakat a felemelt napibérének megfelelően, a bizalmiférfiak bevonásával rendezni fogjuk olyképpen, hogy a munkások 60—70 százalékat kereshessenek meg.”

Hogy mennyiben valósultak meg eme szép ígéretek, ennek illusztrálására bemutatjuk a nagykanizsai fűtőháznál alkalmazott szénmunkások múlt havi keresetét.

Nem fogunk mi itélni azok felett, akik a munkások jelenlegi nehéz megélhetési vi-

szonyain nem tudnak vagy nem akarnak segíteni.

Mi egyszerűen leközlöljük ezeket a száraz számokat, amelyek minden ékesszólásnál meggyőzőbben bizonyítják a szervezkedés szükségességét a déli vasut összes alkalmazottainak.

A 35 szénmunkás 15 nap alatt végzett munkája naponként és tonnánként:

29-én	---	163	tonna
30-án	---	159	"
31-én	---	185	"
1-én	---	176	"
2-án	---	162	"
3-án	---	182	"
4-én	---	162	"
5-én	---	178	"
6-án	---	188	"
7-én	---	185	"
8-án	---	188	"
9-én	---	193	"
10-én	---	172	"
11-én	---	160	"
12-én	---	164	"

Összesen 2617 tonna á 50 fillérrel számítva, 1308 kor. 50 fill., ehez hozzá-számítva 100 mozdonyelőrámolás 30 kor. és három szerkocsilerámolás 6 kor. Tehát a 35 munkás 15 nap alatt megkeresett 1344 kor. 50 fillért. A 35 munkás napibére kitett 15 nap alatt 1276 kor. 50 fillért, azaz egyenként átlag 36 kor. 47 fillért.

A napibér és a végzett munka után fennmaradó különbözet 68 kor., tehát a 35 szénmunkás összes akkordkeresete 15 nap alatt 68 kor., azaz átlag egy-egy munkás 15 napi akkordkeresete 1 kor. 97 fillér.

Ime, tehát 1 kor. 97 fillér akkord miatt törték, sanyargatták magukat ama hitben, hogy a hó végével tisztességes keresetük lesz.

Hogy csalódtak, ez bizonyára csak fokozni fogja lelkesedésüket az akkordmunkaért, amelynek áldásai egy korona-kilencvenöt fillérkében nyilvánultak meg.

A porosz vasutasokról.

A porosz szociáldemokrata pártgyűlésen Legien elvtárs (birodalmi képviselő) az állami munkások helyzetét adta elő. Miután az utóbbi időben nálunk is a „porosz mintára” jelszó járja, nem lesz érdektelen, ha Legien beszédének ama részét, amelyben a porosz vasuti munkásságról szól, ideiktatjuk:

A porosz vasutak tiszta jövedelme 1905-ben 660,164.164 M. volt. Minden alkalmazott 1572 márka tiszta hasznát hajtott az államnak, míg a vasutasok átlagbére évi 1050 márka (1260 korona), napi 3 márka (3 kor. 60 fill.) volt. Ezelőtt még ennyi sem volt, csak a beállott drágaság idején emelte fel az állam 17 pfenniggel az eddigi béreket. Az előmunkások átlagos napi bére 4 márka 41 pfennig (5 kor. 30 fill.), a tanult munkásoké 4 márka 30 pfennig (5 kor. 20 fill.), míg az alkalmazottak 61%-ának bére nem haladja meg az átlagos 3 márkát. Mikor a minisztort felelősségre vonták, hogy a kedvező konjunktúra idején miért nem fizet magasabb béreket, ez azzal védekezett, hogy ezzel szemben rossz konjunktúra idején sem fizet kevesebb bért; ez azonban nem igaz. Az állomásokon dolgozó munkások munkaidője a hivatalos szabályzat szerint 8 óra, de 12—14 óras keretben. Azonban sok más munkásnak a munkaidője, különösen a szolgálati személyzeté 11 óra, 14—15 óras keretben. De csak a hivatalos szabályzat ismer el ennyi munkaidőt; a valóságban a munkaidő sokkal több. Például a vonat indulása előtt a vonatvezetőnek és fűtőnek másfél órai munkája van, de a hivatalos szabályzat csak egy órát említi.

A vasutas személyzetnek havonta átlag csak 3 és egyharmad pihenő napja van. Mikor a vasuti alkalmazottak kérvény alakjában elő szokták adni panaszaikat a képviselőház előtt, akadnak konzervatív képviselők, akik kijelentik, hogy a vasuti munkásoknak fegyelmeknek kell lenni, már pedig a rövidebb munkaidő és magasabb bér aládása a fegyelmet. A sok panaszon a vasuti miniszter jótékonykodással akar segíteni. A munkások között 50—70 márkás évi díjakat osztott ki, de csak a „jó magaviseletűek” között. Önszegélyező egyleteket alakított számukra. Hogy milyen kitűnően gondoskodik az állam az ő munkásairól, mutatja, hogy 1905-ben 65.583 nyugdíjképes egyén lépett ki a vasuti szolgálat kötelezőből; azaz az összmunkások — hivatalnokok leszámításával — 24 százaléka hagyta ott az atyailag gondoskodó államot. Az azt megelőző évben 20 százalék, míg 1901-ben ugyancsak 24 százalék. Ilyen jó viszonyok a „mintaműhelyek”

ben. Az üzletvezetőség azon van, hogy a munkásságot légmen-tesen zárja el a szocialisták elől. Azokat a munkásokat, kik „rendellenes” működést fejtenek ki, nem veszik fel, valamint a szerződésesgöket sem. A műhelyekben csak engedélyezett újságokat szabad bevinni, agitálni egyáltalán nem szabad. Akik „rendellenes” egyletek tagjai, — ilyenek a szakszervezetek és pártszervezetek — a felmondási idő betartásával elbocsátják. Sőt még azt sem engedik meg, hogy oly fogyasztási szövetkezetek tagjai lehessenek, melyek élén szociáldemokraták állnak. Ha a minisztereket emiatt felelősségre vonják, ezek rendesen azt felelik, hogy „ki legyen az ur a házban, ő-e, vagy a szociáldemokrata felforgatók?” Nagyon furcsa, ha egy porosz miniszter, kit a császár egyik vagy másik szeszélye ide-oda csap, egyszerre az urat játssza. De egyben azt is ki szokták jelenteni, hogy ők respektálják a munkások egyesülési és gyülekezési jogát, sőt azzal sem törődnek, ha a munkások a szociáldemokratákra szavaztak. A választások előtt azonban felszólítják őket, hogy a szociáldemokratákra nem szabad szavazniok, mert a szabályzat megtiltja, hogy a rend felforgatóit támogassák. Természetesen a vasuti munkásság körében nagy az elkeseredés. Hisz e munkások a vasuton rendesen együtt utaznak a szervezett munkásokkal, akik az ily alkalmakat fel szokták használni az agitációra. Hogy e munkásság hallgat, az nem a fegyelem, hanem a félelem jele. A mi kötelességünk, hogy e munkásságot felvilágosítsuk. Erre különösen alkalmas a választójogi küzdelem.

Határozati javaslatot nyújt be, mely felszólítja a kormányt, hogy alkalmazottainak tisztességes béreket fizessen és munkaidőjük ne legyen több, mint 8 óra. Egyben felszólítja a munkásságot, hogy ne hagyja magát megrabolni gyülekezési jogától és szálljon sikra az általános választójogért.

Most pedig tessék összehasonlítást tenni a mi viszonyainkkal és akkor bizonyára meggyőződik mindenki, hogy nálunk csak ugyan a porosz minta dühöng s a magyar vasutasság sem tehet egyebet, mint küzd a rövidebb munkaidőért, gyülekezési szabadságért és a választójogért.

A HÉT ESEMÉNYEI.

A vonat elgázolta Bernát István postaküldöncöt Hidasnémeti mellett és egyik karját a vállcsontnál levágta. Bernátot a kórházba vitték, de életbenmaradásához kevés a remény.

Villamos-összeütközés. A múlt héten csütörtökön délután a budafoki uton egy villamoskocsi teljes sebességgel nekiment a vicinális vonatnak. Az összeütközésnek számos sebesültje van. A sebesülteket egy budafoki orvos vette kezelés alá; beszállították őket a budafoki kórházba.

Tűz volt a rákosi rendező pályaudvaron. A múlt héten kedden hajnalban kigyulladt egy vasuti kocsiz, melyben több hordó kőolaj volt elraktározva. A tüzet a VI. kerületi tűzörség oltotta el.

A milánói közúti villamos vasutasok sztrájkja tovább tart. A sztrájkolók megint tüntettek a sztrájkoló kocsivezetők ellen, sok helyütt feltartóztatták a kocsikat és szembeszálltak a rendőrséggel, amelynek lovas katonaság ment segítségére és kardlappal verte szét a tüntetőket. Tizenegy sztrájkolót letartóztattak; három ember megsebesült.

Halálra gázolt fűtő. Püspökladány állomáson rövid pár perc lefolyása alatt két vasuti baleset történt. Két mozdony kisiklott, kettő pedig egymásba ütközve, összetört. Az utóbbi összeütközésnek sajnos, emberáldozata is van. Besenyi István 26 éves fűtő életével adózott a mások gondatlanságából eredő balesetnek. A kettős baleset nagy zavart idézett elő az élénk forgalmu állomáson. Egyszerre négy mozdony vált hasznavehetetlenné, melynek következtében az összefutó vonatok továbbításához a szükséges mozdonyokat nem volt képe kiállítani. Debrecenből érkező segélygépek továbbították a vonatok egy részét, ami nagy késést okozott. A végzetes szerencsétlenség 5 és 6 óra közt történt.

A fűtőházból egymásután két vonat indult ki, hogy az érkező vonatokat tovább vigyék. Mind a két gépnek a fordító-korongon kellett keresztülhaladni, melynek sinpárja rosszul volt beállítva. Az első mozdony kisiklott s utána futott a másik is. Mind a két gép használhatatlanná lett.

Ennél sokkal nagyobb szabásu szerencsétlenség történt közvetlen a kijáratú váltónál. Itt két mozdony egymásba ütközött és összezúzódott. A két gép egymást váltotta volna fel a szolgálatban, az egyik a fűtőházból jött, a másik pedig oda igyekezett. A kijáratú váltónál összetalálkoztak. Az összeütközés oly heves volt, hogy a két gép egymásba furódott, az utána jövő szerkocsik pedig

elszakadva a géptől, a mozdonyra torlódottak. A rettenetes pillanatban a személyzet Besenyi István kivételével, aki mit sem sejtett, leugrott a gépről. Besenyi a mozdony és szerkocsi közé szorulva, lelte halálát. A halálos végű szerencsétlenség mély benyomást tett a vasuti személyzetre. A katasztrófáról az állomásfőnök nyomban jelentést tett felettes hatóságának, az aradi üzletvezetőségnek, honnan a vizsgálatot elrendelték.

VEGYES.

Lapunk 47-ik számában közlemény jelent meg, amelyben azzal vádoltatott Batory József raktármunkás, hogy a Máv.-tól négy napi szabadságot kapott, hogy a Szövetség jelöltjei ellen agitáljon a fegyelmi bírósági tagok választása alkalmával.

Erre vonatkozólag Batory a következő nyilatkozat közlésére kért fel bennünket:

Nyilatkozat.

A Magyar Vasutas folyó évi november hó 22-én megjelent 47-ik számában „A fegyelmi bíróságok választásához” című cikkben rólam is említés tétetett, tudniillik, hogy nekem négy napi szabadságot és diétát adott a Máv., csak hogy a munkásszövetség jelöltjei ellen agitáljak. Hát kérem, ez bárhonnai eredt is, nem felel meg a valóságnak. Én, aki a hazugságot gyűlölöm; én, aki a megvalósítható szociális eszméket pártolom és ahol lehet, előre vinni töreksem; én, aki ismerem azt a dalt, melynek utolsó refrénje így hangzik: „igazság kell nekünk” — bizom a tek. szerkesztőség igazságszeretetében, reményem, hogy az igazság önöknek is kell.

Tehát a valódi tényállás az, hogy nekem az évenként engedélyezett nyolc napi szabadságomból három nap bent volt még. Szegény nőm 10-én igen rosszul lett, akkor én a három napi szabadságomat kikértem és a három napon öt ápoltam (mert különben nem lett volna, aki egy pohár vizet is adjon neki). Kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy akkor valaki ellen agitáljak. Ami pedig a diétát illeti, talán jól is esett volna szegény nőm tizenegy hónapi betegeskedése után. Ezt kívántam megjegyezni a fenti cikkre vonatkozólag. Az információ pedig nem kívánom, hogy a fenti halljon a három nap alatt, mint amennyit én hallottam ezidő alatt.

Kérem ezen nyilatkozatomat a fenti cikk ellensúlyozására a Magyar Vasutas jövő számában közreadni, melyért maradtam teljes tisztelettel

Batory József.

Kötelességünkhöz hiven helyt adtunk a fenti nyilatkozatnak, hogy a védekezésnek ne álljuk útját, mert nem célunk az, hogy bárkit is esetleg ártatlanul megvádoljunk. Ezekután az illetékes egyéneken áll a sor, hogy ebben az ügyben nyilatkozzanak.

Kiadóhivatali üzenetek.

Stier Antal istvántelki megrendszabályozott elvtársunk hirdetésére felhívjuk olvasóink szíves figyelmét.

„Magyar Vasutas”. 1907. évfolyam. Felhívjuk a helyi csoportok vezetését, hogy azonnal jelentsék be a kiadóhivatalnak, hogy a könyvtárunk részére megrendelik-e a „Magyar Vasutas” vagy a „Fachblatt der Eisenbahnen” 1907. évfolyamát csinos vászonkötésben.

Megrendelések csak december hó 15-ig fogadtatnak el.

A kiadóhivatal.

Szerkesztői üzenetek.

Lapzárlat hétfőn este. Későbbben beérkezett közlemény csak a következő számban közöl-tetik.

Kérjük a közleményeket röviden, de azért érthetően megírni. A papirosnak csakis az egyik oldala használható. Piros tintával vagy ceruzával megírt kéziratok nem használhatóak fel.

Szerkesztővel értekezni naponta délelőtt 10—12-ig lehet.

Szentkoronás. Olvastuk, hogy Sarlay bácsi képét „leleplezték”. A műremek nem láttuk. Lehetséges, hogy legutóbbi szereplésének megfelelően Judás-Iskariótnak ábrázolták.

Gépgyárak. Az önökhöz került Ellenbogen azonos azzal, akit a lapunkban megjelent közlemény folytán a Máv. gépgyárába helyeztek át. Jó lesz, ha az illetőt szemmel tartják.

Szabadka. Szűcs Gábor pályafelvigyázónak csak a szája jár. Gyenge legény ő ahoz, hogy azoknak, akik szövetségi tagok, 20 fillért lefogjon a nap-

számukból. Mert, ha így cselekedne, akkor bizony ő maga szolgáltatna rá okot, hogy a munkások azt higgyék, hogy valami „turpisság” lesz a dologban. Jó lesz, ha Solt főmérnök ur tudomására hozzák az ügyet, mivel Szűcs azt állítja, hogy Solt főmérnök ur parancsára teszi ezt. Ez egyszerűen képtelenség. Egy főmérnök nem adja ily célra nevét.

Nagykanizsa. Amit önöknek lefognak, az nem balesetbiztosítási, hanem társulati ellátási járulék. Ezt nem érinti az új biztosítási törvény. Mások nem veszünk bélyegző nélküli levelet tekintetbe.

Sziszek. A naptárból tévedésből maradt ki a sziszeki helyi csoport. Ha ezért nem hajlandók átvenni, kérjük azonnal visszaktildeni.

Versec, fűtőházi lakatosok. Levelük alapján a vizsgálatot folyamatba tettük.

Felelős szerkesztő: Faragó Dezső.

Világosság könyvnyomda r.-t. Budapest, VII. Nyár-utca 1.

HIRDETÉSEK.

E rovat alatt közlöttékért a kiadóhivatal nem vállal felelőséget.

Első Leánykázásító Egylet mint Szövetkezet. (Gyermekek és életbiztosító intézet.) Budapest, VI., Teréz-körút 40—42. Alapított 1863-ban. Folyó év november havában 1.709,200 kor. értékű biztosítási ajánlat nyújtott be és 1.489,900 korona értékű új biztosítási kötvény állított ki. Biztosítási összegek fejében 112.142 korona 78 fillér fizettetett ki. 1907. év január hó 1-től november 30-ig bezárólag 20.936,330 kor. értékű biztosítási ajánlat nyújtott be és 17.922,530 kor. értékű új biztosítási kötvény állított ki. Biztosítás összegek fejében a folyó évben 1.114,219 kor. 61 fillér és az intézet fennállása óta 12.317,465 kor. 52 fillér fizettetett ki. Ezen intézet a gyermek- és életbiztosítás minden nemével foglalkozik a legolcsóbb díjtételek és legelőnyösebb feltételek mellett.

A legújabb és a legfinomabb

PIPA-

KÜLÖNLEGESSÉGEKET

(fából, porcellánból és tajtékából),

azonkívül minden tajtékárut, fadiszmu- és játékarut szállít az igen jóhírnevű Erzsébirgi pipaszer- és faárupartár:

EUGEN KÖNIG
Komotau

— I. Erzsébirge, Böhmen. —

Képes árjegyzék ingyen ! !

Tyukszem-tapasz

darabja 10 fillér.

50 darab rendelésnél bármintve szállítja:

SUBA IMRE, Vecsés

(Pestmegye.)

FRIEDMANN HERMAN

törvényszéki bejegyzett órásmester

Budapest, VIII., Vas-utca 19.

(A Rókus-kórház közelében.)

Ajánlja 3 évi jótállás mellett a legpontosabban kipróbált, jól járó

„VASUTI ÓRÁ”

Ára 7 korona.

Ezen órát utánvétel mellett, vagy a pénz előzetes beküldése ellen szállítom. — Meg nem felelő óráért a pénzt visszaadom.

Ertesitem a t. vasutas elvtársakat, hogy Budapest, VI., Külső váci-ut 133. szám alatt

fa- és szénüzletet

nyitottam.

Főtőrekvésem arra irányul, hogy tisztelt rendelőimet minden alkalommal lelkiismeretes kiszolgálással, szolid árak mellett, elsőrendű porosz és angol szénnel, elsőrendű kokszz, faszén és tűzifával, pontos súly szigorú betartása mellett, kielégítsem.

Tessék próbamegrendelést tenni, hogy meggyőződést szerezhessen a pontos súlyról és jó anyagról.

Becses pártfogást kér

STIER ANTALNÉ

fa- és szénkereskedő.

Megrendelések nagyban és kicsinyben pontosan házhoz szállíttatnak.

Magyar Vasutas Naptár 1908-ra már megjelent!

Felkérjük a csoportok vezetését, tudassák velünk, hogy hány darab naptárt küldjünk részükre.

A Magyar Vasutas Naptár kiadóhivatala.

Már megjelent!

Az Orosz Szabadságért!

Irta: Egy forradalmár.

Fordította: Holló Jenő.

Ez a regény egy orosz forradalmárnak, egy régi nemes család sarjának az élményeit tartalmazza. Feljegyzéseiben a saját munkálkodásáról beszél a szerző és ezenkívül bepillantást enged a forradalmárok működésének végtelen aprólékos munkáiba, a forradalmi hálózat számtalan irányban való elágazásába, a pillanatonként változó körülményekbe, abba a bizonytalanságba és véletlenbe, amelynek a forradalmárok állandóan ki vannak téve. Ebből a könyvből a forradalom tulajdonképpen való kitörését megelőző aprólékos és titkos események képét merithetjük.

Ára 1 korona.
10 példány ára 7 kor. 50 fill.

Tíz példány vételnél egyet ingyen adunk. — Postaköltség az összeggel együtt előre beküldendő.

Megrendelési cím:

„Népszava” könyvkereskedés
Budapest, VII., Nyár-utca 1.